

Κούβα Δεκέμβριος 2014 Ιανουάριος 2015

19.12. Τρώμε πρωινό με τη Reingard που ήρθε χθες απ' το Γκρατς. Όπως κάθε χρόνο η Verena μας πάει στο αεροδρόμιο. Εκεί βλέπουμε τι θα μας περίμενε αν κάναμε διακοπές στο Varadero.

Αλλά δε μένουμε στο Varadero και μετά από 13 ώρες πτήσης (!) μας πάνε κατευθείαν στην Αβάνα. Η Reingard κι εγώ καταλαβαίνουμε ότι οι άλλοι επιβάτες στο ταξί είναι από την Άνω Αυστρία: Εγώ διαβάζω στην οθόνη του κινητού τους τη γραφή της ποδοσφαιρικής τους ομάδας LASK και η Reingard διακρίνει τη μελωδία της διαλέκτου τους. 2 ειδικοί, που δεν τις πιάνεις κορόιδο.

Η αστυνομία μας σταματάει μερικές φορές, γιατί δε λειτουργεί ένας απ' τους προβολείς του ταξί. Ευτυχώς δεν αναγκάζουν τον ταξιτζή να φτιάξει αμέσως τον προβολέα κι έτσι μπορεί να μας πάει στην Αβάνα. Δεν ήταν το όνειρό μας να περάσουμε τη νύχτα στο ταξί, η σκέψη και μόνο μας σπάει λίγο τα νεύρα... Επί τέλους φτάνουμε καλά στην Αβάνα και στο ξενοδοχείο Ambos Mundos. Μένουμε δίπλα απ' το δωμάτιο του Hemingway και τη νύχτα δεν τον ακούμε να στοιχειώνει γιατί κοιμόμαστε πολύ καλά. Πριν τον επάξιο ύπνο μας βουτάμε όμως στη νυχτερινή ζωή της Αβάνας και στο Café París απολαμβάνουμε την ωραία ατμόσφαιρα με ανθρώπους, ζωή, υπέροχη ζωντανή μουσική και mojitos.

20.12. Μια μέρα γεμάτη απόλαυσης, διακοπές όπως πρέπει, είμαστε πολύ καλά! Και το πρόγραμμα αυτό θέλει μόνο λίγα και απλά πράγματα: Ένα καλό, σχεδόν στοργικό σέρβις στο πρωινό στη βεράντα του ξενοδοχείου μας, μια βόλτα στην ηλιόλουστη Αβάνα, στάση σ'

ένα μικρό μπαράκι όπου πίνουμε guarapo (φρέσκο χυμό από ζαχαροκάλαμο με ρούμι), κάνουμε τις κρατήσεις για τις επόμενες 2 μέρες, με δυσκολίες και αμέτρητα τηλεφωνήματα βέβαια, αλλά δεν πειράζει, έχουμε χρόνο... Γνωρίζουμε ένα συγκρότημα με το οποίο χορεύουμε λιγάκι και κάνουμε μουσικούλα. Ο μουσικός που κάνει θόρυβο σ' ένα σαγόνι αγελάδας, ήξερε προσωπικά τον Thomas Klestil, όπως μας λέει, και αυτό μας κάνει μεγάλη εντύπωση!

Μετά γνωρίζουμε τη δασκάλα χορού Sabrina και τον άνδρα της Alex και περνάμε μαζί τους ένα ωραίο απόγευμα με μουσική σάλσα στη σχολή χορού Casa de Rosalía de Castro. Μαζί τους πάμε σ' ένα ιδιωτικό σπίτι όπου αγοράζουμε πούρα απ' έναν συνεταιρισμό καπνού. Σ' ένα βιβλιοπωλείο βρίσκω 2 τόμους απ' τον περίφημο Κουβανέζο συγγραφέα Leonardo Padura. Πολύ αργότερα μαθαίνουμε ότι ήμασταν πολύ τυχεροί που βρήκαμε 2 τόμους γιατί ο Padura είναι αντιφρονών και γι αυτό κυκλοφορούν μόνο 2000 τόμοι σ' όλη τη χώρα (που έχει 11 εκατομμύρια κατοίκους). Και κάτι άλλο πρέπει να σας πω, παιδιά: Σήμερα ξεκινάει το εγχείρημα Hemingway! Να σας εξηγήσω: Πριν απ' τις διακοπές μας ο φίλος μας ο Werner διαπίστωσε ότι ο καπετάν Γιώργος μοιάζει με τον Heino, ένα τρομερό Γερμανό τραγουδιστή (που του μοιάζει λιγάκι, χιχιχι) κι έτσι ο καπετάν Γιώργος αποφάσισε να αφήσει γένια. Σήμερα θαυμάζουμε ήδη τις πρώτες τρίχες...

21.12. Σήμερα κάνουμε εκδρομή μ' ένα αυτοκίνητο αντίκα. Μας παίρνει ο Mario Luis με το άσπρο Ford Impala του απ' το 1958. Πάμε στο χωριό Cojímar όπου ο Hemingway είχε το αγαπημένο του μπαράκι και μετά παίρνουμε τον αυτοκινητόδρομο – όπου κυκλοφορούν κάρα με βόδια και άλογα απ' το αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας – για να επισκεφτούμε το άγαλμα του Χριστού το οποίο χτίστηκε απ' τον δικτάτορα Batista πριν απ' τη επανάσταση. Δυστυχώς το περασμένο καλοκαίρι ένας κεραυνός χτύπησε το άγαλμα και τώρα έχει μια

τρύπα στο κεφάλι. Ο Mario Luis μας λέει για το διάλογο αυτού του Χριστού με εκείνον στο Rio de Janeiro: Ο Χριστός του Rio φωνάζει με ενθουσιασμό: „Ω, καλέ, τι κάνεις?“ – Ο Χριστός της Αβάνας με αδύνατη φωνή: „Έτσι κι έτσι“. Συνεχίζουμε την εκδρομή μας και θαυμάζουμε τον τρόπο οδήγησης του Mario. Κάθε φορά που θέλει να πατάει γκάζι, σκύβει, λασκάρει το πεντάλ και μετά το αμάξι τρέχει μια χαρά. Καθώς περνάμε με μεγάλη ταχύτητα και πολύ θόρυβο απ' ένα τούνελ, ο Mario Luis μας εξηγεί κάτι και ποτέ δε θα μάθουμε τι ήταν...

Μετά απ' την εκδρομή πάμε για ένα σνακ στο μπαρ Lluvia de Oro όπου παίζει το υπέροχο συγκρότημα „Puro sabor“. Ένας εξόριστος Κουβανέζος (το καταλαβαίνεις γιατί είναι λίγο πιο χοντρούλης απ' τους κανονικούς Κουβανέζους, συμπεριφέρεται εξαιρετικά cool και στη βερμούδα του είναι ραμμένα δολάρια από ύφασμα) χορεύει σάλσα και καπνίζει ένα τσιγάρο μετά το άλλο. Μάλλον στη χώρα του δεν τον αφήνουν... Μετά από μια σιέστα στο δωμάτιο και ένα καφεδάκι στη βεράντα του ξενοδοχείου έρχεται ο Mario Luis και μας πάει στην τελετουργία της κανονιάς. Τις σχετικές εξηγήσεις τις βρίσκετε στην έκθεσή μου από πέρσι [7](#).

22.12. Με τον οδηγό Jorge Santos πάμε στο χωριό Pinar del Río. Στη διαδρομή μας δείχνει και μας εξηγεί πολλά ενδιαφέροντα για την Αβάνα και τις διάφορες συνοικίες της. Και πολλά για τη χλωρίδα και πανίδα της Κούβας. Ο Jorge Santos είναι καθηγητής μαθηματικών και πληροφορικής, αλλά απ' τη δουλειά στο ταξί ζει καλύτερα. Στο Pinar del Río επισκεπτόμαστε το μοναδικό εργοστάσιο στον κόσμο που κατασκευάζει guayabita, ένα νόστιμο λικέρ από τα ομώνυμα κερασάκια, το δοκιμάζουμε και αγοράζουμε ένα μπουκάλι, όπως πρέπει. Μετά πάμε στην πανέμορφη κοιλάδα Viñales. Ο Jorge Santos μας πάει σ' ένα κρυμμένο paladar (έτσι λένε τα ιδιωτικά εστιατόρια που υπάρχουν στην Κούβα), όπου τρώμε το καλύτερο φαγητό όλων των διακοπών μας: Μια χορτόσουπα με κάρι, 3 είδη ρυζιού, ρεβίθια με τραγανιστό κρέας, σαλάτα και φρούτα. Σαν κύριο πιάτο η Reingard και ο Jorge Santos τρώνε ψάρι κι εμείς το εθνικό πιάτο „ropa vieja“, κρέας και λαχανικά με πολλά βότανα και μπαχαρικά.

Μετά ο Jorge Santos χαχανίζει λίγο και μας προτείνει να πάμε να τσιμπήσουμε κάτι. Γυρίζουμε στην Αβάνα και μαθαίνουμε ότι την άλλη μέρα θα μας πάρουν στις 8 για τη μεταφορά μας στο Τρινιντάντ. Θα είχαμε όλη την ημέρα καιρό και το check in στο ξενοδοχείο δε θα γίνει πριν από τις τέσσερις το απόγευμα, grrr. Με 2 mojitos στο Café París απολαμβάνουμε την τελευταία βραδιά στην αγαπημένη μας Αβάνα. Και δεν τσιμπάμε πια τίποτα, φίλε Jorge Santos.

23.12. Στις 8 ακριβώς κατεβαίνουμε στο λόμπι και περιμένουμε τη μεταφορά. Στις 8.45 η Reingard κρυώνει λιγάκι και μας δείχνει μια ελαφριά ανατριχίλα στα γόνατά της. Στις 9 έρχεται ο ταξιτζής και ξεκινάμε για το Τρινιντάντ. Η μεταφορά διαρκεί 4 ώρες. Στην αρχή οδηγεί κανονικά, αλλά τα τελευταία 30 λεπτά τρέχει σαν τρελός, κορνάρει, βρίζει, προσπαθεί να σουβλίσει ποδηλάτες, να διώξει κάρα με άλογα απ' το δρόμο, να σκοτώσει πεζούς. Η εξήγησή του: Έκανε ζέστη, εμείς δε θέλαμε το αιρ-κοντίσιον. Ναι, στις 9 στην Αβάνα όταν έκανε ακόμα δροσιά... Δεν πειράζει, φτάσαμε στο ξενοδοχείο μας και τον ξεχνάμε γρήγορα.

Το ξενοδοχείο είναι ωραίο, έχει μεγάλους κήπους με πολλά φυτά, φοίνικες και πουλιά, το δωμάτιο μας είναι άνετο και φωτεινό, το σελφ-σέρβις είναι χαώδες, το φαγητό όμως αρκετά καλό. Έχει 2 ωραία μπαράκια, τα οποία κλείνουν όμως ήδη στις 22 το βράδυ κι ένα τρομερό „snackbar“ που μοιάζει με αίθουσα αναμονής στο σταθμό και είναι πάντα ανοιχτό. Εκεί να περάσουμε τις 14 επόμενες βραδιές; Ουφ!

Η γκαρσόνα μας κάνει εντύπωση.

Στο υποχρεωτικό σόου εμφανίζονται αδύνατοι χορευτές που με τις ωραίες στολές τους μας θυμίζουν σέλινα.

24.12. Η σερβιτόρα στο πρωινό μας λέει ότι απλώς πρέπει να πιάσουμε φιλίες με τους σερβιτόρους στον κήπο αν δε θέλουμε να φάμε το βράδυ στο παγωμένο εστιατόριο. Έτσι η Reingard κι εγώ πάμε το απόγευμα στους σερβιτόρους στον κήπο για να κρατήσουμε τραπέζι για το βράδυ. Και όταν ερχόμαστε το βράδυ με τον καπετάν Γιώργο, ο σερβιτόρος Alexis, ο πιο τρελός απ' όλους, δείχνει απογοητευμένος. Δεν είπα τίποτα για σύζυγο, παραπονιέται και μετά φοβάται μην τον προδώσω. Περνάμε ωραία κι έχουμε πολλή πλάκα στον κήπο και μετά απ' το δείπνο πάμε για λίγες μπίρες στον "σταθμό" κι ύστερα με τον μάγειρα José Miguel στην ντίσκο η οποία δε μας αρέσει καθόλου και φεύγουμε γρήγορα όταν δεν προσέχει.

25.12. Διάρροια και πυρετός. Κρυώνω στην παραλία, μπορώ να φάω μόνο μπισκότα, στο φαρμακείο μου δίνουν ένα καλό φάρμακο, πάω στο δωμάτιο και ύπνο. Πρέπει να με πείραξε η μπίρα στην ντίσκο, είχε τρομερή γεύση...

26.12. Το φάρμακο ήταν καλό, είμαι πάλι εντάξει. Στην ξεναγό μας María Julia κλείνουμε 2 εκδρομές. Πάρα πολλές εκδρομές δε θα κάνουμε, γιατί δε δέχονται πιστωτικές κάρτες. Έτσι πρέπει να κάνουμε οικονομίες με τα μετρητά που φέραμε απ' την Ευρώπη.

Πάμε στην παραλία και διαβάζουμε μυθιστορήματα του Κουβανέζου συγγραφέα Leonardo Padura, ο καπετάν Γιώργος στα γερμανικά και η Reingard κι εγώ στα ισπανικά. Τα πιο αστεία τα λέμε ο ένας στον άλλο κι έτσι περνάμε μια χαρά.

Το απόγευμα πάμε στο Trinidad με τον ταξιτζή Severo, ο οποίος είναι δάσκαλος. Και άλλος δάσκαλος-ταξιτζής! Χαρίζουμε σαπούνια, αρώματα, κρέμες και στυλό στους ντόπιους κι εκείνοι μας χαρίζουν κοσμήματα από ξύλο και κοχύλια. Μετά πάμε σ' ένα ιδιωτικό εστιατόριο με ταράτσα, απ' την οποία έχουμε πανέμορφη θέα και βλέπουμε ένα υπέροχο ηλιοβασίλεμα.

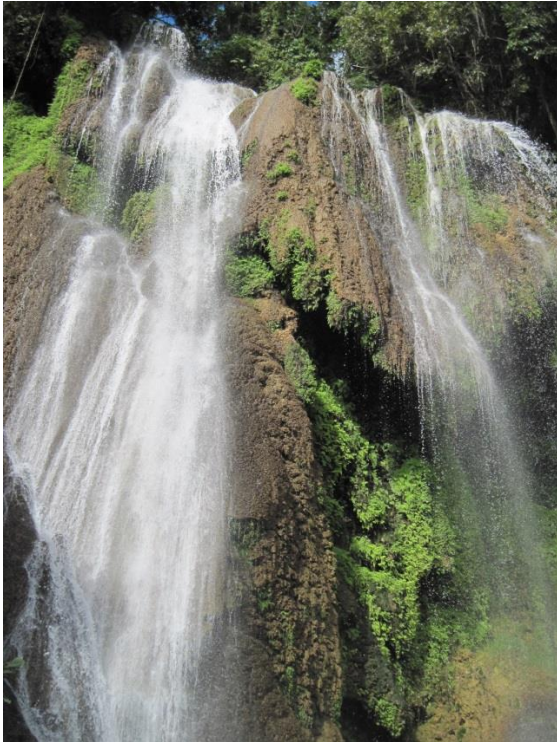

Ένα πολύ καλό κουβανέζικο συγκρότημα παίζει ζωντανή μουσική και στο διπλανό τραπέζι κάθονται 3 θεότρελες Αγγλίδες. Μια απ' αυτές έχει προγραμματίσει για απόψε να βρει σύζυγο, μέχρι τώρα έχει 5 υποψήφιους. Τώρα βάζει στο στόχαστρο τον τραγουδιστή του συγκροτήματός μας κι εκείνος της λέει άγρια ερωτικά τραγούδια. Η άλλη Εγγλέζα που μάλλον είναι 55 χρονών του λέει ότι είναι η γιαγιά της άλλης. „I'm 94 years old. Botox!“ τον πληροφορεί. Του καπετάν Γιώργου του ζητάει να έρθει την άλλη μέρα στις 5 το πρωί στην εκκλησία για να κάνει την speech κι εμάς μας διορίζει παρανυφάκια. Φεύγουν για να βρουνε και άλλους συζύγους και μαζί με τον τραγουδιστή πίνουμε ευχαρίστως το φινό κρασί που μας αφήνουν. Στις 11 ο Severo μας πάει πίσω στο ξενοδοχείο μας.

27.12. Σήμερα γίνεται γάμος στην παραλία. Δεν είναι όμως η Εγγλέζα από χτες, αλλά ένας μεθυσμένος Πορτογάλος και μια Κουβανέζα. Είναι μεθυσμένος γιατί εκείνη αργεί τρία τέταρτα κι εκείνος πίνει ρούμι καθώς την περιμένει. Επί τέλους η νύφη έρχεται, οι δυο αγκαλιάζονται και πέφτουν στην άμμο. Μετά απ' τον γάμο η νύφη πετάει το νυφικό μπουκέτο και το πιάνει μια πολύ χοντρή. Ο ψυχαγωγός του ξενοδοχείου, ένας μαύρος με τεράστια δόντια, τρέχει κοντά της και φωνάζει: „Ναι, εγώ, εγώ!“ Η χοντρή φεύγει τρέχοντας και ο ψυχαγωγός πίσω της. Δεν ξέρουμε τι απόγιναν αυτοί οι δυο... Μετά οι νιόπαντροι φεύγουν για το νυφικό γεύμα και στις 4 το απόγευμα γυρίζουν στην παραλία. Κατεβαίνουν στη θάλασσα και πέφτουν μέσα στο νερό. Με το πούρο και το κοστούμι του μούσκεμα βγάζει τη νύφη απ' τη θάλασσα και φεύγουν. Δεν ξέρουμε τι απόγιναν...

Σήμερα θα έχει ζωντανή μουσική, μας λένε, και είμαστε γεμάτοι χαρά γιατί μέχρι τώρα δεν είχε. Ναι, ένα κουβανέζικο ξενοδοχείο χωρίς ζωντανή μουσική, κάτι τέτοιο υπάρχει! Για το λάθος αυτό και διάφορα άλλα δυσάρεστα πράγματα οι ντόπιοι μετονόμασαν το ξενοδοχείο από Brisas σε Trizas (κουρέλια). Τις επόμενες μέρες θα γίνουν και άλλα πράγματα που θα επιβεβαιώσουν τη μετονομασία αυτή. Αλλά ας γυρίσουμε τώρα στη ζωντανή μουσική αυτής της βραδιάς. Αποτελείται από 5 κομμάτια – πριν απ' το καθημερινό σόου – κι ένα απ' αυτά είναι το My way!!! Πάμε νωρίς για ύπνο...

28.12. Εκδρομή στη Sierra del Escambray με τον ξεναγό Azael και τον οδηγό Alberto. Μαζί μας έρχονται ένας χοντρός Δανός και η μητέρα του. Κουβεντιάζουμε μαζί τους και μας αρέσουν αμέσως. Είναι περίεργοι κι έχουν όρεξη να γνωρίσουν κάτι καινούργιο, όπως κι εμείς. Επισκεπτόμαστε το εθνικό πάρκο Torpes de Collantes. Πρώτα ανεβαίνουμε έναν πύργο απ' τον οποίο έχουμε πανέμορφη θέα. Μετά βλέπουμε ένα πομπώδες ιαματικό ξενοδοχείο σε στιλ Bauhaus. Και τελικά καταλήγουμε στο Parque Guapayara το οποίο μας γοητεύει κι ενθουσιάζει. Ο καταρράκτης El Saltón με τη φυσική πισίνα του μας προσφέρει ένα δροσερό μπάνιο με πολύ ευχάριστο μασάζ πλάτης.

Για δείτε αυτό το αρχιτεκτονικό αριστούργημα, την πιο κομψή καμπίνα του κόσμου!

Και λίγες εντυπώσεις απ' τη ζούγκλα την οποία μας δείχνει κι εξηγεί ο Azael με πολλή αγάπη κι εξειδικευμένες γνώσεις. Ξέρει πολλά για τα ιαματικά φυτά και όλα που μας εξηγεί είναι εξαιρετικά ενδιαφέροντα.

Μετά επισκεπτόμαστε την Casa del Café, το μουσείο του καφέ, και πίνουμε ένα νόστιμο εσπρέσσο. Ξέχασα να σας πω ότι λόγω της “υπέροχης” γεύσης του δεν πίνουμε πια τον καφέ στο εστιατόριο του ξενοδοχείου „Trizas“, προτιμούμε τσάι. Όταν δεν έχει τελειώσει, βέβαια...

Το βράδυ ξεφεύγουμε απ' το τρομερό σόου, παίρνουμε μαζί μας μπίρες, την κιθάρα μου και το guiro της Reingard και καθόμαστε στο κλειστό μπαρ Havana-Club. Εκεί τραγουδάμε μόνοι μας και μερικοί πελάτες χορεύουν στα μπαλκόνια τους και μας χειροκροτούν.

29.12. Το απόγευμα πάμε με το ταξί στο Trinidad και πίνουμε ένα απεριτίφ στο γοητευτικό μπαράκι Canchánchara, όπου ακούμε και ωραία ζωντανή μουσική. Μετά πάμε πάλι στο εστιατόριο με την ταράτσα και τρώμε αστακό, πίνουμε mojitos και ακούμε ωραία ζωντανή κουβανέζικη μουσική. Στο ξενοδοχείο μας πάει απόψε ένα εξαιρετικό ταξί, ένα Plymouth απ' το 1950. Φτάνουμε όμως καλά στο „Trizas“!

30.12. Για σήμερα έχουμε σχεδιάσει μια εκδρομή με καταδύσεις σ' έναν ύφαλο, αλλά δεν πάμε γιατί το καταμαράν είναι „overbooked“. Στο λιμάνι μας λένε ότι η ξεναγός μας φταίει, δεν τους ειδοποίησε ... Η Μαρία Julia απ' την πλευρά της ρίχνει το φταίξιμο στους άλλους και μας υπόσχεται ότι αύριο „οπωσδήποτε“ θα κάνουμε την εκδρομή. Ελπίζουμε γιατί αύριο είναι η τελευταία μέρα της Reingard στην Κούβα.

Το βράδυ τρώμε πάλι στον κήπο του εστιατορίου και οι σερβιτόροι Alexis και Chispita (το παρατσούκλι το έχει γιατί μια φορά η Reingard του ζήτησε να βάλει πολύ λίγο - „una chispita“, δηλαδή μια σπίθα - γάλα στον καφέ της κι εκείνος έσκασε απ' τα γέλια γιατί αυτή την παράξενη έκφραση δεν την γνωρίζουν στην Κούβα, μόνο στην Ισπανία) μας ικετεύουν πάλι να μην πούμε στον καπετάν Γιώργο ότι θα μας προτιμούσαν χωρίς σύζυγο. Και σαν προληπτικό μέτρο ο Alexis του χαρίζει ένα πούρο. Απόψε η γάτα Preciosa αποφασίζει να περάσει το βράδυ στα γόνατα της Reingard, μεγάλη τιμή! Ο Alexis και ο Chispita μας σερβίρουν αρκετά καλό κρασί κι έτσι περνάμε μια χαρά.

31.12. Πάμε με το καταμαράν για καταδύσεις στο νησάκι Cayo Blanco. Ο καιρός είναι υπέροχος, ο ύφαλος θαυμάσιος, το φαγητό νόστιμο και τα κατοικίδια ζώα εξαιρετικά ήμερα. Δεν ήξερα ότι οι ιγκουάνες κλείνουν τα μάτια τους όταν τις χαϊδεύουν. Το δοκιμάσαμε και είναι σωστό. Δείτε λίγες εντυπώσεις.

Το απόγευμα γυρίζουμε στο ξενοδοχείο και περιμένουμε με ανυπομονησία το ρεβεγιόν, γιατί οι αρμόδιοι του ξενοδοχείου μας υποσχέθηκαν ότι απόψε όλα τα μπαρ θα είναι ανοιχτά μέχρι τις 2 το πρωί και θα έχει μεγάλο γλέντι. Στις 19.30 κλείνει το μπαρ Havana-

Club και βγάζουν όλες τις καρέκλες και όλα τα τραπέζια για να τα βάλουν στον χώρο του σόου για κάτι τιμώμενα πρόσωπα. Στις 22 κλείνει το Lobby-Bar και διώχνουν τους ανθρώπους που κάθονται μέσα γιατί χρειάζονται τις καρέκλες. Το Snackbar, δηλαδή ο “σταθμός”, είναι ανοιχτό, αλλά δεν έχει ούτε μια καρέκλα και οι πελάτες που δε βρήκαν „τιμητική θέση“ πρέπει να είναι όρθιοι. Εμείς το σκάμε. Ένα παμπάλαιο Buick μας πάει στο Trinidad, κι εκεί γιορτάζουμε την Πρωτοχρονιά. Είμαστε τυχεροί που βρήκαμε ταξί γιατί απόψε ούτε τα ταξί δουλεύουν κανονικά, αλλά ο ταξιτζής μας είναι καλεσμένος σ' ένα ιδιωτικό γλέντι και μας υπόσχεται ότι θα μας πάει πίσω στη 1. Ελπίζουμε ότι δε μας λείει ψέματα γιατί 12 χιλιόμετρα με τα πόδια, αυτή η ιδέα δε μας αρέσει και πολύ.

Στο Trinidad τα περισσότερα μπαρ είναι κλειστά, μόνο μπροστά απ' την Casa de la Música έχει κόσμο και κέφι. Μπαίνουμε λοιπόν σ' ένα μπαρ κοντά στην Casa de la Música και μας εξυπηρετούν 2 πολύ όμορφοι, αλλά τελείως άπειροι σερβιτόροι. Στις 23.30 παραγγέλνουμε 3 mojitos κι ελπίζουμε να γίνουν πριν απ' τα μεσάνυχτα, για να έχουμε πιοτά να τσουγκρίσουμε. Πρώτα τελειώνει η μέντα κι ένας απ' αυτούς εξαφανίζεται για αρκετό καιρό για να φέρει καινούργια. Μετά ο ένας πασπαλίζει τον άλλο με κανέλα και ύστερα τον καθαρίζει προσεκτικά. Ο άλλος χρησιμοποιεί μια τσιμπίδα σερβιρίσματος για να βγάλει καλαμάκια απ' το δοχείο τους και ειδοποιεί μια ομάδα από 10 Ιταλούς ότι έχει μόνο ένα τέταρτο κόκα κόλα και τους ρωτάει αν θέλουν να τους φτιάξει μια κοινή cuba libre για όλους ή 10 μικρούτσικες. Δε θυμάμαι τι αποφάσισαν... Πληρώνουμε τους mojitos μας, αλλά δυστυχώς ο σερβιτόρος δεν έχει ρέστα και γι αυτό εξαφανίζεται πάλι για να χαλάσει ένα δεκάρικο. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα καταφέρνουν να φτιάξουν τα πιοτά μας και καθόμαστε στα σκαλοπάτια μπροστά απ' το μπαρ για να δούμε την τελετή στην Casa de la Música και να σηκώσουμε τα (πλαστικά) ποτήρια μας. Η Reingard στολίζεται ωραία με τα εορταστικά λαμπάκια του μπαρ.

Τα μεσάνυχτα σηκώνουμε τα ποτήρια μας και μετά ένας απ' τους σερβιτόρους μου δίνει την εντολή να καθίσω πίσω απ' τον κατάλογο γιατί τον σκεπάζω και οι δυνατοί πελάτες δεν μπορούν να διαλέξουν φαγητά. Καλά, αν λαμβάνουμε υπόψη μας πόσο δύσκολο ήταν για τους σερβιτόρους να φτιάξουν 3 mojitos, μπορούμε να φανταστούμε τι θα γίνει αν κάποιος θέλει φαγητό... Στη 1 ο ταξιτζής μας μας πάει στο Brisas/Trizas κι εκεί δε γιορτάζει πια κανένας. Λίγοι πελάτες κάθονται ακόμα στο Snackbar, καθόμαστε κι εμείς και αποκτούμε μπίρες, αλλά γύρω μας αρχίζουν να

καθαρίζουν και αυτό είναι λίγο δυσάρεστο. Αποχαιρετούμε τη Reingard, γιατί θα φύγει αύριο, και πάμε για ύπνο.

1.1.2015 Μετά απ' αυτή την „τρελή“ νύχτα κοιμόμαστε μέχρι τις 11, πίνουμε ένα εσπρέσσο στο Lobbybar, πάμε στην ξεναγό μας για να κλείσουμε μια εκδρομή στο Cienfuegos και κάνουμε παράπονο για τα ψέματα του ξενοδοχείου σχετικά με το „ρεβεγιόν“. Εκείνη μας υπόσχεται ότι θα πληροφορήσει τη διεύθυνση του ξενοδοχείου και μετά θα μας ειδοποιήσει. Ακόμα περιμένουμε... Στις 12.30 πάμε για πρωινό στο εστιατόριο και μετά περνάμε ένα ωραίο και απολαυστικό απόγευμα στην παραλία. Μετά απ' το δείπνο στο εστιατόριο με πολλή πλάκα με τον Alexis πάμε στο “αγαπημένο” μας Snackbar, όπου γνωρίζουμε τον Sven και την Andrea. Απ’ την αρχή τα πάμε πολύ καλά μαζί τους και αποφασίζουμε ότι το Σάββατο θα πάμε μαζί στο Trinidad.

2.1. Κοιμόμαστε μέχρι τις 10, μετά ξεκουραζόμαστε στην παραλία και στις 12.30 πάμε για πρωινό στο εστιατόριο. Μετά πάλι παραλία. Τι δύσκολη μέρα! Το βράδυ ο Alexis μας χαρίζει ένα αβοκάντο απ' τον κήπο του και μια μάλλινη τσαντούλα την οποία έπλεκε η γυναίκα του, η Milagros. Απόψε η γάτα Preciosa διαλέγει τα δικά μου γόνατα για κρεβάτι, γιατί η Reingard δεν είναι πια στη διάθεσή της. Ο σερβιτόρος Chispita μας υπόσχεται για την τελευταία μέρα 3 αβοκάντο, 2 για μας κι ένα για τη Reingard που δυστυχώς δεν πήρε κανένα. Θα το θυμηθεί όμως...;

3.1. Πάμε με την Andrea και τον Sven στο Trinidad. Πρώτα πάμε στο εστιατόριο μας και όπως πάντα τρώμε στην ταράτσα. Σήμερα παίζει πάλι το συγκρότημα Mezcla Perfecta και μας αρέσει πάλι. Καλά, στην Andrea και στον Sven αρέσει για πρώτη φορά. ☺ Μετά πάμε βόλτα στο πανέμορφο κέντρο του Trinidad κι επισκεπτόμαστε την Casa de la Trova.

Εκεί έχει χορευτική βραδιά με salsa και μας κάνουν εντύπωση τα σέξι γεροντάκια που χορεύουν με τις τουρίστριες.

Οι άνδρες μας πρέπει να μας κρατήσουν για να μην το σκάμε με έναν απ' αυτούς. Με τον παράτολμο guajiro ή με τον διανοούμενο με τα χοντρά γυαλιά, ποιος ξέρει...;

5.1. Πάμε με τον ταξιτζή Jesús στο Cienfuegos. Στη διαδρομή βλέπουμε πολλές μικρούτσικες παραλίες, στις οποίες εκβάλλουν πεντακάθαρα ποταμάκια απ' τη Sierra de Escambray. Δεν έχει ξενοδοχεία, μόνο την παρθένα φύση, είναι θαυμάσιο! Επισκεπτόμαστε τον βοτανικό κήπο του Cienfuegos και στην είσοδο ζητούν τα διαβατήρια μας. Πρώτα μένουμε με το στόμα ανοιχτό, μετά όμως κάνω μια προσπάθεια και δείχνω την κάρτα μου, θα δούμε τι θα γίνει, και αλήθεια, τη δέχονται και μπαίνουμε. Απίστευτο. :) Στο πάρκο έχει αμέτρητα ενδιαφέροντα φυτά και φοίνικες. Μετά πάμε στο χωριό Cienfuegos. Στη χερσόνησο Punta Gorda ο Jesús μας δείχνει τα ξύλινα σπίτια, στα οποία ο Fidel και ο Raul έκαναν τα γλέντια τους όταν ήταν στις δόξες τους. Βλέπουμε και τον πυρηνικό σταθμό που ποτέ δεν λειτούργησε και του βγάζω μια φωτογραφία γιατί θέλουμε να κατασκευάσουμε ένα παρόμοιο στην Αυστρία, λέω στον Jesús, ο οποίος τρομάζει λιγάκι: Αν μάθει αυτό η υπηρεσία δημόσιας ασφάλειας... Αλίμονο! Έχουμε πολλή πλάκα! Επισκεπτόμαστε το μεγαλειώδες κέντρο του Cienfuegos και μετά πάμε με το Jesús σε μια ψαροταβέρνα, όπου τρώμε μαζί. Το απόγευμα γυρίζουμε στο Trinidad και στις 6 το απόγευμα παίρνω το μοναδικό μάθημα κουβανέζικης κιθάρας αυτών των διακοπών, γιατί έχει πολύ σπάνια μουσικούς στο ξενοδοχείο. Του δείχνω το τραγούδι „El pueblo unido“ (δεν το γνώρισε, είναι δυνατό;;;;) και μετά διορθώνει όλα όσα έμαθα πέρσι. Πάλι καλά. Περνάμε τη βραδιά με την Andrea και τον Sven και θαυμάζουμε έναν πολύ εξαιρετικό σερβιτόρο που μάλλον παλιά ήταν διευθυντής τσίρκου.

Δεν είναι γλυκούλης; Ο σερβιτόρος Rosmany μας εξηγεί ότι ο άνθρωπος ντύνεται έτσι για να δείξει περισσότερο κύρος. Ο Chispita νομίζει ότι θέλει να μας διασκεδάσει γιατί παλιά ήταν διευθυντής των ψυχαγωγών του ξενοδοχείου. Μας αρέσουν και οι 2 εξηγήσεις.

7.1. Περνάμε την τελευταία μέρα στην παραλία, αλλά σήμερα οι „jejeños“ τσιμπάνε πολύ και γι αυτό το σκάμε νωρίς. Σήμερα τρώμε χωρίς την Andrea και τον Sven, γιατί έχουν επέτειο γάμου και θέλουν να πάνε μόνοι τους στο Trinidad. Γυρίζουν όμως νωρίς και μας ψάχνουν στον κήπο του εστιατόριου γιατί τους λείπουμε, χαιρόμαστε πολύ γι αυτό. Περνάμε μια ωραία βραδιά μαζί τους και με την Ute και τον Michael κι έχουμε πολλή πλάκα. Θα μείνουμε σε επαφή και θα μας επισκεφτούν στη Βιέννη. Χαιρόμαστε από τώρα!

8.1. Ο Chispita συμπεριφέρεται παράξενα στο πρωινό, συνέχεια έχει να κάνει σε άλλα τραπέζια. Έχουμε μια υποψία, γιατί. Επί τέλους μας εξομολογεί ότι ξέχασε τα αβοκάντο μας. Δεν πειράζει. Παρ' όλα αυτά τον αγαπάμε!

Πάμε με ταξί στο Varadero και όλη τη διαδρομή ο ταξιτζής βρίζει την κυβέρνηση. Αυτό είναι κάτι καινούργιο, πέρσι δεν τολμούσαν ακόμα. Βρίζει όμως και τους Αμερικανούς και γι αυτό τον συμπαθώ. Οι απαισιόδοξοι φοβούνται ότι θα αρχίσουν να πλημμυρίζουν τη χώρα ήδη τα επόμενα 10 χρόνια, οι αισιόδοξοι ελπίζουν ότι θα αργήσουν ακόμα 15 χρόνια. Του υποσχόμαστε ότι θα ερχόμαστε ενώ λείπουν αυτοί.

Φέτος δεν έχουμε προβλήματα στο αεροδρόμιο, απογειωνόμαστε στην ώρα μας και 8 ¾ ώρες αργότερα φτάνουμε στη Βιέννη. Ο αέρας με 250 χιλιόμετρα ταχύτητα μας φυσάει στο σπίτι. Και στη Βιέννη μας παίρνει η φίλη μας η Verena με το ταξί της. Το σπίτι μας το

πρόσεξαν η Martha και η Mirka και όλα είναι εντάξει και καλά. Ήταν ενδιαφέροντες και διασκεδαστικές διακοπές, αλλά τώρα είμαστε ευτυχισμένοι να είμαστε πάλι σπίτι! Άλλη μια φωτογραφία απ' τον καπετάν Hemingway Γιώργο και μια εντύπωση απ' τη νυχτερινή Αβάνα...

...και απ' την παραλία μας στο Trinidad...

